

De Vinkeveense Plassen gerond.

18 september 2011.

Al enkele jaren varen Ferre en ik een tocht in het Groene Hart van

Nederland: De Ronde Venen, goed voor 40 of 42 km. Elk jaar organiseert één van de omliggende kajakclubs deze tocht. Nu kwamen we terug bij de club waar we voor de eerste maal deze tocht meevoeren. De club was verhuisd naar een andere locatie, hoewel dat maar enkele honderden meters verschilde.

Norbert, Robby en Peter (een vriend-vaarder van Norbert) kwamen afgezakt van een weekje NKB-training in Vlieland en hadden op een camping overnacht. Ferre, Marc, Ludo en ik waren 's ochtends vroeg in het halfduister vertrokken om tegen 09.00u bij de Vinkeveense Plassen te geraken. Het was er nog erg rustig. Enkele vaarders waren zich al aan het klaarmaken.

Norbert en zijn kompanen stonden koffie te drinken in het clubhuis. Tegen het moment dat alle 7 SKK-ers vaarklaar waren, was er van de Nederlandse vaarders al geen spoor meer te bekennen. Deze club heeft het goed georganiseerd. De tocht staat uitgestippeld op een Google Earth- kaart en voor bepaalde plaatsen zijn vergrote detailfoto's bijgevoegd om de juiste vaarweg duidelijk te maken. Ik had ook nog een waterkaartje van de tocht van vorig jaar waardoor ik door de anderen meteen tot tochtleider werd gebombardeerd, terwijl ik daar helemaal geen behoefte aan had.

Tegen kwart over negen vertrok onze ploeg en werd door de voorzitter van de club uitgewuifd. Voor Ludo en Marc betekende dit hun eerste grote tocht. Voor Norbert, Robby en Peter was het eerder een afsluitende tocht om de spieren nog even los te maken na een inspannende week. Ferre was uiteraard in vorm met zijn wekelijkse over-en-weertjes op de Schotense Vaart gedurende de hele zomer.

Ik had al drie maanden geen kajak meer gezien, dus dat belofde niet veel goeds.

Het weer was wisselvallig: bewolkt, soms wat zon, soms een druppel regen, maar gelukkig weinig wind. De groene, waterrijke omgeving bekoorde menig clublid. Peter wilde hier wel komen wonen; dan kwam hij zijn kajak niet meer uit, zei hij.

Als tochtleider moest ik wel vooraan varen en het eerste uur hoorde ik enkel de stem van Norbert achter mij. Die had blijkbaar een hele week niet veel mogen zeggen daar in Vlieland. En ook vrouwen hadden ze daar niet gezien, want enkele langslopende (neen, geen loslopende!) dames konden op heel wat belangstelling rekenen.

Peter hield zijn GPS nauwgezet in de gaten en vertelde regelmatig hoeveel kilometers we al gevaren hadden. Toch niet altijd bevorderlijk voor de moraal van het gezelschap.

Na zo'n tien kilometer doemde er een sluis op. De vriendelijke sluiswachter wilde ons wel 'schudden' voor 1 euro per kop. Dat spaarde ons een lastige overdraging. Iets verderop draaiden we dan de Kromme Mijdsrecht op die ons richting Uithoorn voerde. Het weer beterde en het zonnetje scheen vrolijk.

In het heel uitgerekte dorpje De Hoef is een pannenkoekenhuis, net na 20 km peddelen. Dus een uitgelezen moment om daar de innerlijke mens te versterken. De meesten bestelden iets eenvoudigs, pannenkoek 25 of 247 ofzo, behalve Norbert die een bestelling liet opnemen van een ware volzin. Toen iedereen zijn pannenkoek of uitsmijter al bijna achter de kiezen had, bleef Norbert zonder iets zitten.

Even later verscheen er dan toch iets: een gebakken appel met een korstje en een toefje slagroom. Dat heb je dan met zo'n ingewikkelde bestelling. Uiteraard wilde Ferre ook nog een donkerbruin gerstenat na de pannenkoek: iets plaatselijk... een Amstel Malt leek hem wel iets. Tot hij het bier kreeg! Blond! En nog alcoholvrij ook! Viel dat even tegen.

Ondertussen was de hemel heel erg dreigend donker geworden en even later viel de regen kletterend langs de ramen, met een donderslag er bovenop. Het was wel gedaan met regenen toen we terug in onze kajaks stapten, gelukkig maar. Marc stond iets te veel over een draagbalk en de plank onder zijn voet kieperde omhoog waardoor hijzelf met een been tot

aan zijn heup in het water zakte. Het liep gelukkig goed af, zonder bloedvergieten, roestige spijkerprikken of schurende schaafwonden. Eenmaal op het water begon het nu toch te regenen, en te regenen, en te regenen. Er leek geen einde aan te komen en alles zag grijs, grijs, grijs. Uithoorn passerend op de Amstel in de gietende regen, hoorden en zagen we een plaatselijke wielervedstrijd met een enkele uitgeregende supporter onder een paraplu, waarschijnlijk een familielid of verzorger van één der deelnemers aan de wedstrijd. Pas toen we de Amstel verlieten naar het kronkelende riviertje, de Waver, stopte het met regenen. Op de Waver kwamen we enkele lage voetgangersbruggen tegen die we moesten openduwen om er langs te geraken. We moesten ze daarna ook terug dicht duwen en dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Bij het eerste bruggetje had Norbert zulke zwaai gegeven dat Ferre ze haast niet meer terug dicht kreeg en bij het tweede bruggetje kwam er gelukkig een helpende voetganger, want deze brug was een maatje te zwaar om van op het water te verduwen. De vermoeidheid begon zich stilaan te laten gevoelen. Even voor we de Vinkeveense Plassen terug bereikten, was er zulke lage autobrug dat we verplicht waren om uit onze kajaks te kruipen en over te dragen. Enkel Peter durfde het aan om, nadat hij zijn zwemvest had uitgetrokken, zich onder de brug door te schuiven, niet zonder enige moeite, maar het lukte hem. Ondertussen hadden de donkere wolken plaats gemaakt voor een blauwe lucht met witte wolkjes en veel zon. Zalig.

En terug op het open water van de Vinkeveense Plassen gaf de open ruimte en het zicht op de eindmeet de nodige energie om het laatste stukje te overbruggen. Om kwart voor zes bereikte ons groepje terug het beginpunt. Maar buiten de voorzitter en zijn vrouw(?) was er niemand meer te bespeuren. Blijven napraten bij een pot of pint is er hier blijkbaar niet bij. Na de grote omkleedpartij en het opladen en wegbergen van het

materiaal konden we de terugweg aanvatten. De Ronde Venen is een leuke tocht, voor wie een wat langere tocht niet afschrikt.

Volgend jaar hopelijk weer.

Pol.